

Så till sist han hemligheten misjonären anförror...
Och den lille står för honom som en fjälte stark och stor.

Gossen går, men misjonären sitter uti tankar kvar.
Är det näpssten för hans klenro, är det på hans böner svar.

Trosfriskt han går ut till mötet, Gud har många vägar Han.
Stundom blir hans redskap barnet, stundom och en gammal man.

Jeg fikk dette dikt av en troende søster og det gjorde mig så godt.
Kiruna d. 27. mai 1937.

Dorthea Kleppe.

Litt fra det høie nord

Jeg kom hit til Kjøllefjord idag.
Søstrene Schie og Odegård reiste idag til Honningsvåg.

Det var et fortriskende pust å være sammen med vennene som storlig gledet sig over å ha br. Ellertsen iblandt sig igjen.

Jeg blir nu noen dager her i Rossfjord og besøker så noen flere kjente steder her i Finnmark før det bærer hjem til stenviene.

Vær da med, venner, i forbønn også for mig.
Skulde noen bli minnet om å sende mig noen ord så er adressen Rossfjord.

Broderhilsen med Luk. 18, 7. p. t. Kjøllefjord 29. mai 1937. Leonh. Lyngmo, evangelist.

Fra Troms og Finnmark

Kjære venner!
Da Paulus så brødrene, takkede han Gud og fattede mot.
Sådan er det også med oss her nord, og derfor forsøker vennene på de forakjellige steder i den lyse tid å samles til stevner, for å opmuntre hverandre.

I år har vi fått håp om at broder Kleppe vil komme, og mange bønner stiger nok op til Faderen, at Han vil stadfeste broderens bestemmelse.
Men det er hjerterum for flere, og der hvor så er blir det nok og så husum bare vi får vite det på forhånd.

innved, fikk jeg hlst på de hellige på begge sider. Siden stod turen til Strand i Sverige og derefter med båten 6 mil på Stora-Le, like til Lennartsfors. Så tok vi bil til Källs-Lennartsfors. Så tok vi bil til Källs-Lennartsfors. Så tok vi bil til Källs-Lennartsfors.

De praktiserer at broderkjærligheten skal bli ved (Hebr. 13: 1).
Det vil si, den uskrymte broderkjærlighet. — (1. pet. 1: 22).
I broderkjærligheten — kjærlighet til alle — (2. Pet. 1: 5-7 fig.).

Fru Jakobsson har sin gamle mor ennu i live, en liddept sjel. En meget prøvet str. med sykdom, Hun har ligget til sengs i vinter, og hadde mistet sitt syn på det ene øie, men fikk kraft av Jesus til å lovprise ham.

Så besøkte vi en kjær familie i Gunnarsbyn, som vi har kjent i ca. 27-28 år. Et Betaniahjem for Herrens små i mange år. Br. Alb. Johansson er meget prøvet ved sykdom, vil bede enhver av bladets lesere som har bønnens ånd å bli endreiktig ved i bønn for ham.

Så besøkte vi forstander K. Larsson Källudden. Forst. for baptistene. Hans hjem har vært et Betaniahjem i mange år for Herrens sendebud. Vi har i mange år bodd og nytt godt til sjel og legeme der,

atter igjen var vi velk. De hadde en ung kjær br. ved navn: Eldsvik som til en tid var stasjonert der, som tjener fors. Vi fikk da anledning til å tale Guds ord til folket, som hørte med stor opmerksomhet, og Guds barn gledet sig over de salige ord.

Da de ventet oss i Tjøresbyn et godt stykke fra Källsbyn kjørte vi med postbil like til kapellet hvor møtte med bestemt møte, mange ungdommer ufrøstet og frøstet med oss, og Herren gav oss en åpen dør i ordet til folket. Flere møter hadde vi derefter i kapellet. Predik. Linus fra Tjøreskog talte med liv og begeistring sammen med oss, og livets alvår blev lagt over oss alle om alltid å være beredt. (Luk. 12: 35-40). Ordet skal ikke vende tomt tilbake.

Så blev vi invitert å reise med predik. Linus til Nærbyn. Her ga Herren oss et underbart møte som sent vil glemmes. Der blev jubel og sang til Lammet og vår Gud, som har gjort store ting med oss.

F. t. er vi atter i Tjøresbyn. Familien Danielsson mottok oss til herberge i sitt gode kjære hjem, en kjær familie. Dag for dag var vi hos familien M. Andersson, et velstignet opfrende hjem som beviste stor kjærlighet mot oss.

Ja her var meget å si og «refere» fra feltet, men jeg ser mitt brev er blitt langt, så vil jeg avslutte med de beste hilsener til dig og hjemmet fra oss begge.

Salm. 73, 23-25. O. Karlsen.

Fra Senja

Idag vil jeg by de sikkert mange interesserte lesere av «Røsten» med mig hit nord. Men det blir jo bare i tankene. Jeg kan godt føle at mange av dere, skjønt vi er ukjente, er med mig i bønn. Jeg er nylig kommet fra et nytt sted på ytre Senja hvor jeg ikke har vært før. Vi blev tre sammen der på en gang, i det to søstre fra Pinsevennene kom samtidig. Møtene var godt besøkt, som alltid på disse

steden og velk. De hadde de og velsignet.
Forrige sommer arrangerte vi et stevne spesielt for barn fra 7 til 14 år. Den fjortenårige Isak Isaksen åpnet dette møte ved og lese til oss fra Bibelen og ledet oss i bønn. Jeg skulde ha ønsket dere som leser dette kunde ha vært nærværende og sett og hørt og deltatt i det felles bønnemøte som avsluttet søndagen. Det var et gripende syn og se så mange barn på kne i bønn; men det største var å høre deres bønn, så barnlig og enføldig og dog så kraftig i sin virkning.

Ingen kan vel tenke sig at dette er en bolig for mennesker. Dog i denne jordhaug bor far og mor med fire små barn til opholdsted. Tenk et rum for 6 mennesker. Uten for denne jordhaug ser dere hende som skal stille inne i haugen. men lite og intet hadde å gjøre med da jeg kom der og overbragte en gave fra dere som har ydet. Da jeg bragte gaven utbrøt hun i gråt og sa: «Jeg tenkte at vi var glemte av alle, men nu ser jeg at Gud har sine utsendinger og der er mennesker som har et varmt hjerte for andre.»

Til venstre ser dere haugens lille vindu som skaffer en sparsom porrsjon lys til beboerne. Tenk om dere hadde fått sett det indre av denne bolig. Men efter det ytre kan jo det indre være lett å tenke sig.

Dette er menneskebolig men det er bare en av de mange lignende jeg har passert under mitt virke her oppe. Tusen kroner vilde det gå med for å skaffe disse et lite hus av tre, med to rum og det vilde være kjærmøtet. Men det er jo så at det er en knapp tid for alle. Men tenk om det som blev bevilget til ungdomsshus og sportsplass rundt i vårt land var anvendt her.

Nådegavens virksomhet i det 19de århundrede.

Tiden nærmer sig nu mere og mere til det fulle utbrudd av pinsens utgydelse efter profetien. Det 19de årh., altså fra ca. 1800 til 1900, er på mange områder sterkt forberedende, og jordbunnen pløies og bearbejdes for det 20de århundredes verdensomspennende «sildig regn».

Tanken om urkristendommens gjenoplivelse har alltid levet som de sanne troendes store håp, bønn og lengsel, og dette har alltid vært forutsetningen for gavens åpenbarelse ned gjennom tidene. Det var også forutsetningen for det første store utbrudd av den apostoliske vekkelsesånd i det 19de århundrede, nemlig den bevegelse som går under navn av Irvingianismen. (fra ca. år 1829).

Det var omkring i England og Skotland en sterk lengsel efter en ny åndsutgydelse. Det er jo slik at hvert slettledd trenger sitt åndsvær, intet mindre kan tilfredsstillende sanne Guds barn. Innen mange samfund grep denne trang om sig, flere begynte å samles til regelmessig bønn og bibelstudium, endog blandt prestene, både kirkelige og dissenterne. Man blev klar over gavernes plass i Guds menighet, at det var Jesu plan å la dem være virksomme inntil hans tilkommelse. Et flyveskrift med opfordring til felles bønn om ny åndsutgydelse blev sendt ut.

Svaret uteblev heller ikke. Profetiens ånd kommer i 1829 over en gammel troende mann ved floden Clyde i Skotland, samtidig helbredes en kvinne fra en uhelbredelig sykdom ved forbønn av nogen åndsfulye sjele, og flere mottok en dåp i den hellige ånd som

